bobo

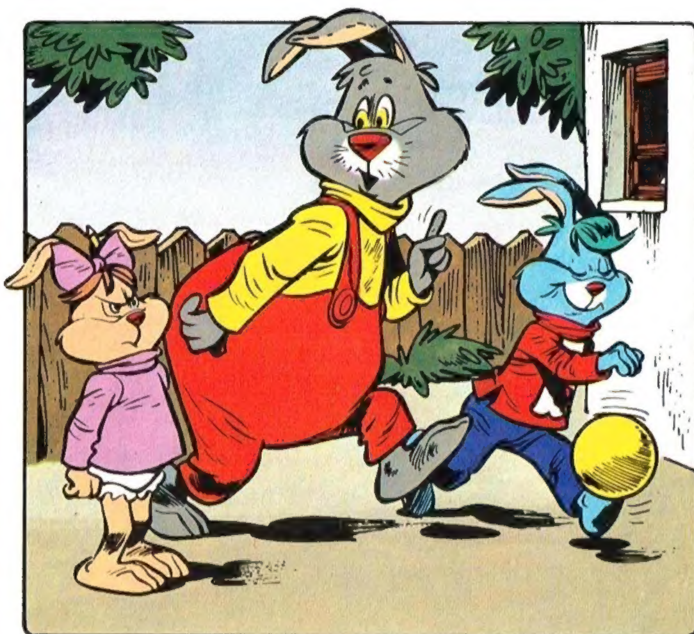
leuk en leerzaam

Nr. 44
losse nummers f 1,30
België 21 F.

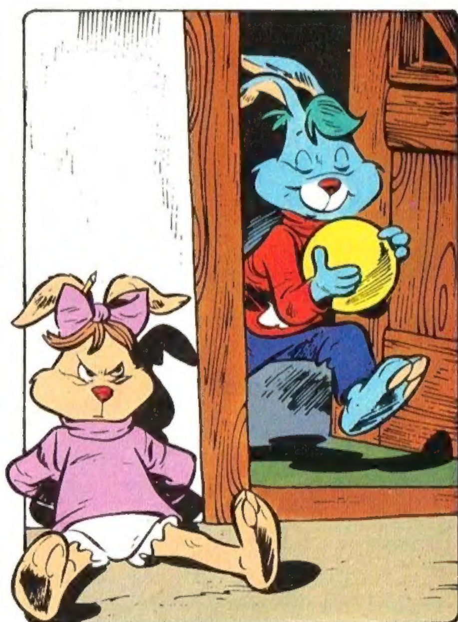

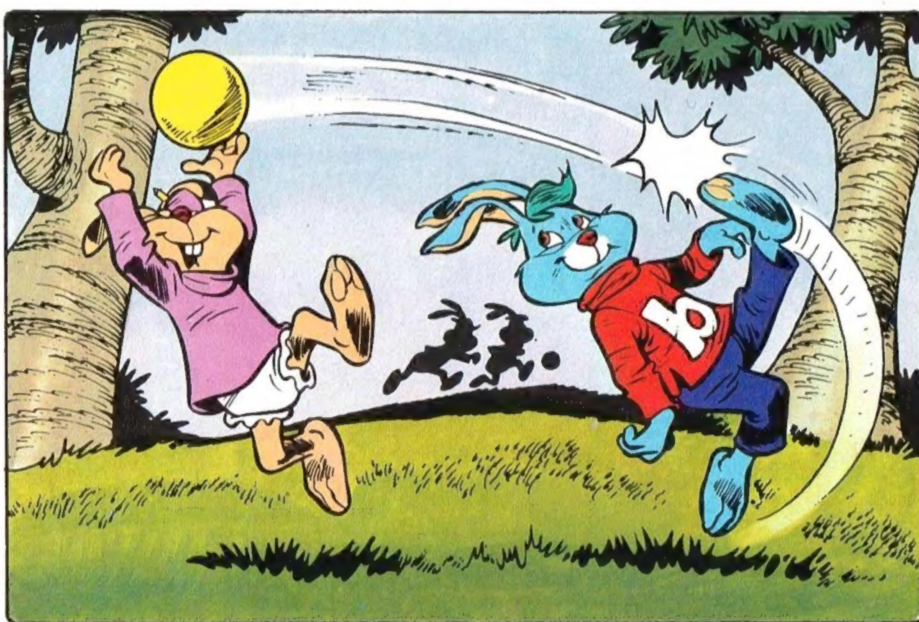
Op een dag komt oom Slokop. Hij heeft een prachtige bal bij zich. „Voor jou!" zegt hij tegen Bobo. Die is er natuurlijk érg blij mee. Maar Krabbel is niet aardig. Boos zegt ze: „Krijg IK niks?"

„Toen jij kleurpotloden kreeg," zegt oom Slokop tegen haar, „kreeg Bobo niets. Nu is hij aan de beurt." Maar Krabbel blijft boos! Zij wil óók graag een bal! Oom Slokop roept: „En volgende keer krijgt Boemsi iets!"

„Ik heb liever een bal dan kleurpotloden," denkt Krabbel. Maar dat komt omdat ze nú toevallig met een bal wil spelen!

En al gauw is de boze bui over! Want Bobo komt buiten en zegt: „Ga je mee ballen in het park?" Eerst zegt Krabbel nog: „En tóch had IK die bal graag willen hebben!" Maar Bobo lacht haar uit. „Of hij nu van mij is of van jou — je kunt er toch ook mee spelen?" En dat doen ze de hele middag!

ruzie om een bal

Maar als Bobo de volgende dag zijn bal wil pakken, is hij weg! „Ik had hem toch onder mijn bed gelegd!" denkt Bobo. „Hoe kan dat nou?"

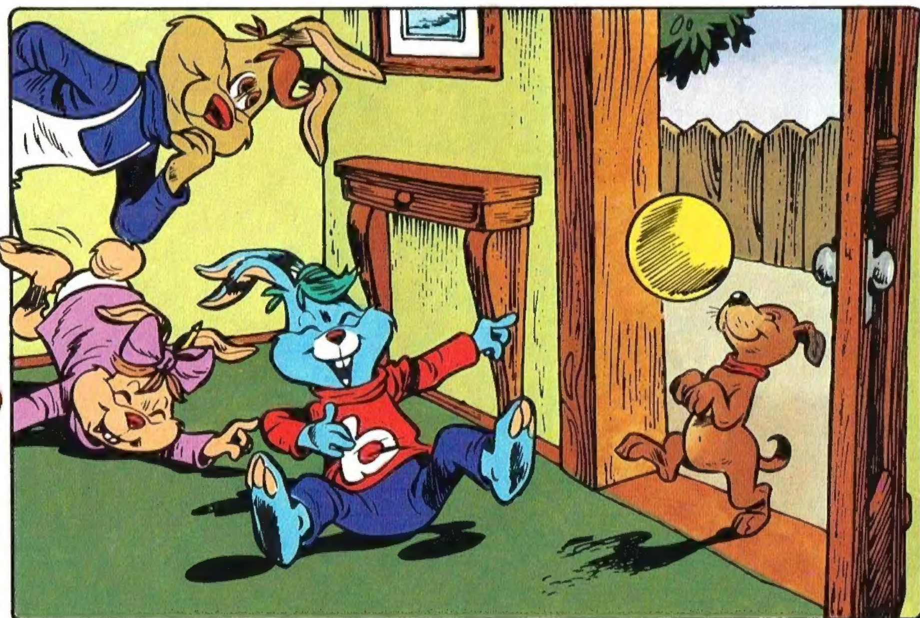
Krabbel heeft hem natuurlijk tóch gepikt! Boos gaat hij naar beneden. „JIJ hebt mijn bal afgepakt! Geef onmiddellijk terug!"

„Nietes!" zegt Krabbel. „Welles!" roept Bobo. „Jij wou hem metéén al hebben toen ik die bal van oom Slok-op kreeg!" Nou, dát wordt vechten...

„Hé, hé, wat moet dat!" Mama haalt ze uit elkaar. „Heb je die bal écht niet, Krabbel?" „Nee, echt niet..." zegt Krabbel.

„HIJ heeft hem!" roept Bobo ineens. En Krabbel en hij gieren van het lachen. Verbaasd kijkt mama naar de deur. Duiker komt binnen. De bal in zijn bek. Hij heeft er héérlijk mee gespeeld! „Geef aan Bobo!" roept Krabbel, „die bal is van hém!" Maar nú is hij van Duiker!

Jip en Janneke

In Artis

verteld door Annie M. G. Schmidt

getekend door Fiep Westendorp

Waar gaan we eerst naar toe? zegt tante Truus.
Naar de apen? Of naar de tijgers?

Naar de apen, zegt Jip.

Ja, naar de aapjes, zegt Janneke.

Ze hebben een grote zak nootjes. Voor de apen. Kijk, daar is de apenkooi. Daar zitten er een paar.

Hier aap! roept Jip. Hier, een nootje. En hij steekt zijn handje uit.

Gooi het maar naar hem toe, zegt tante.

Jip gooit het. En het aapje raapt het op.

Janneke moet hard lachen. De apen doen zo gek. Ze maken zulke rare sprongen. En er is een moeder aap. Met een kindje aap. En de moeder aap springt heel hoog. En ze houdt het kind niet eens vast.

Straks valt het kindje... zegt Janneke angstig.

Nee hoor, zegt tante Truus. Het houdt zich stevig vast. Kijk maar.

Nu gaan ze verder.

O kijk, daar is een kameel.

En daar zitten kindertjes op.

Willen jullie ook op de kameel? vraagt tante Truus.

Ja, roept Jip. Ik wil op de kameel.

Ik wil ook wel, zegt Janneke.

Maar ze is wel een beetje bang.

Goed, zegt tante. Kom dan maar.

Wat is de kameel groot. Het is veel te hoog, zegt Jip. Maar dan laat de kameel zich zakken. Hij zakt door zijn knietjes. Daar ligt hij. En Jip kan erop klimmen. En Janneke ook. Daar zitten ze. Precies tussen de twee bulten.

Zitten jullie goed? vraagt de oppasser.

Ja, ze zitten goed. Het is lekker zacht. Maar Janneke is wel een tikje angstig. Nu staat de kameel op. Oei, wat is hij nou hoog. Jip houdt zich vast aan een pluk haar. En Janneke houdt zich ook met allebei haar handjes vast. De kameel heeft gelukkig overal grote plukken haar. Erg slordig. Hij moest nodig eens gekamd worden.

Daar gaan ze. Hij loopt erg langzaam. Maar hij hobbelt erg. Joeps, naar links. En joeps naar rechts. Net een boot. Zitten jullie fijn? roept tante. Wat is ze nou ver weg.

Ze zitten zo hoog.

Het gaat fijn! roept Jip. En hij zwaait. Hij durft een hand loslaten.

De kameel loopt netjes in een rondje. En dan houdt hij stil. Hij buigt weer door zijn knieën.

Ziezo, zegt de oppasser. Ga er maar weer af. En hij tilt eerst Jip naar beneden. En dan Janneke.

Janneke heeft er een kleur van.

Ik durfde best, he? zegt ze.

Ja, flink hoor, zegt tante.

Hij rook vies, zegt Jip. De kameel rook erg vies. Hij moet in het bad. En hij heeft heel vies haar.

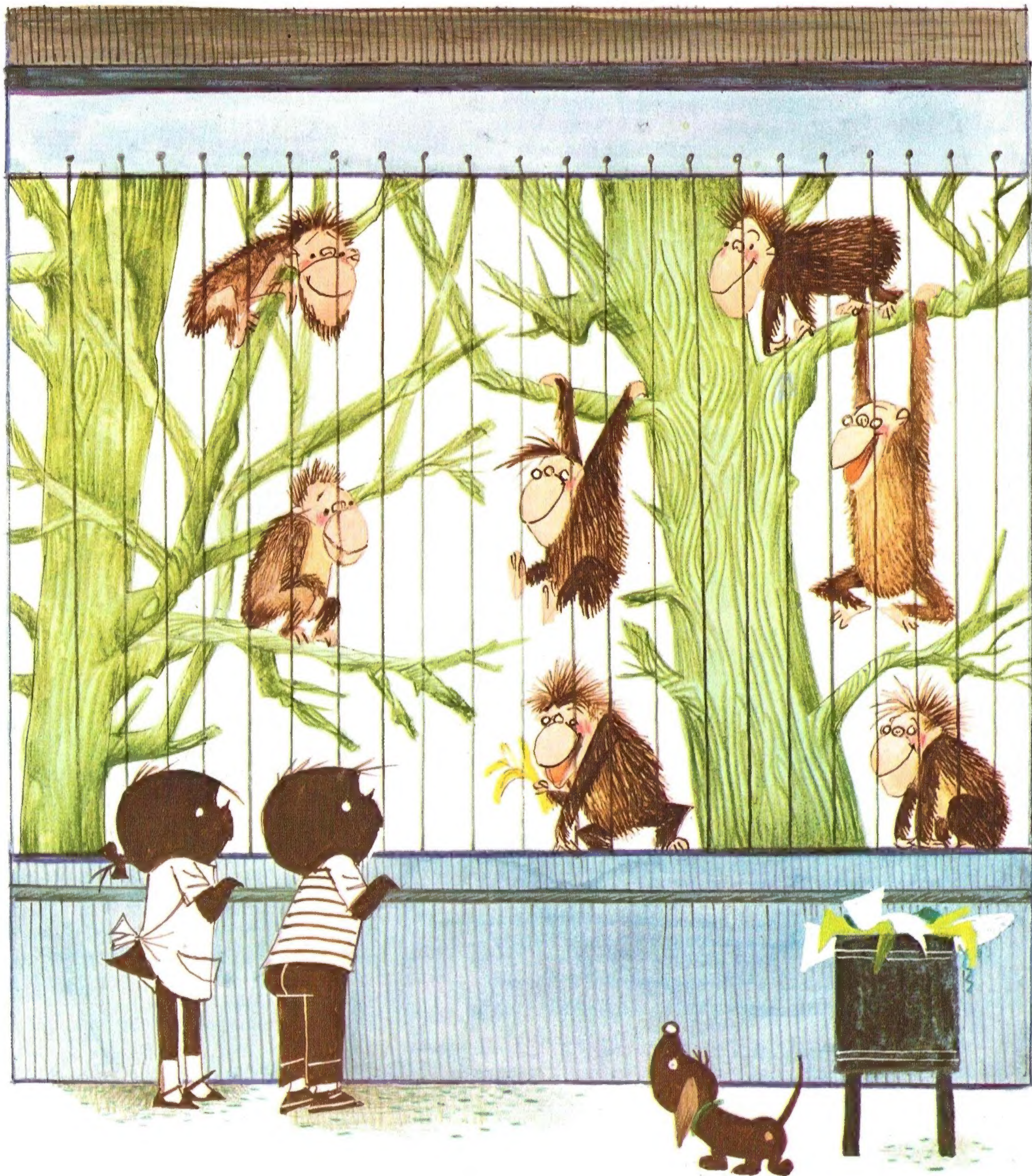
Kamelen gaan nooit in bad, zegt tante. Dat hoeft niet.

En nou wil ik op de olifant! roept Jip.

Maar nee, op de olifant mag je niet rijden. Je mag wel kijken. En hem iets geven.

En dan gaan ze naar de leeuw. Er is ontzettend veel te zien in Artis.

Maar de kameel was toch het mooiste.

Lappen Lijs en Lappen Gijs

Jongens, dit is mijn vriendje

Alle poppen hadden hun pyjamaatjes aan, behalve Lappen Gijs, want daar had Mevrouw Marcella nog geen pyjamaatje voor. „Zo," zei Mevrouw Marcella, „nu stop ik jullie in je bedjes en denk erom... lief gaan slapen. Ik wil geen woord meer horen."
De poppen zwegen en keken recht voor zich uit tot Mevrouw Marcella weg was en je in huis een naald kon horen vallen. Toen kwam Lappen Lijs overeind.

„Jongens," riep ze, „zal ik jullie even voorstellen aan Lappen Gijs? Hij is mijn vriendje van vroeger." Alle poppen wipten uit hun bedjes en kwamen om het bed van Lappen Gijs heen staan. „Hallo," zeiden ze. „Fijn dat je er bent. Jij bent een vriendje van onze Lijs, dus je zult wel net zo aardig zijn als Lijs."
„Weet je nog van vroeger, Gijs?" riep Lijs. „Ik was de pop van Marcella's grootmoeder en Gijs was de pop van het buurmeisje van Mevrouw Marcella's grootmoeder. Gelachen dat we hebben, hè Gijs."
„Nou," riep Gijs. „Weet je nog, Lijs? Soms vergaten onze poppenmoeders ons en dan lagen we samen de hele nacht in

Geschreven en getekend door Johnny Gruelle
Opnieuw verteld door Simone Schell

de regen. Gelachen dat we hebben!"
„Heb jij ook zoveel jaren in een oude doos gelegen, Gijs?" vroegen de andere poppen. „Ja," zei Gijs. „Héél, héél lang. Ik weet niet meer hoe lang."
„Was dat niet eenzaam? Daar op die donkere zolder?"
„Welnee," antwoordde Gijs. „In de oude doos waarin ik lag, woonden ook nog een vader en een moeder muis en ik moest heel vaak op de kleine muisjes passen. Maar hier lijkt het me wel veel leuker."
„Het is hier veel leuker," riep Lijs. „Kom, oom Doedel, wind jij de muziekdoos eens op, dan gaan we lekker dansen."
De muziekdoos begon te spelen en de poppen grepen elkaar bij de polsen en zo zwierden ze door de speelkamer tot de zon haar stralen tussen de gordijnen doorprikte.
„Jongens! Stoppen!" riep Lijs. „Zo dadelijk worden de grote mensen wakker en die mogen nooit weten dat wij poppen echt leven. Afgesproken?"
„Afgesproken, Lijs," zeiden alle poppen in koor.
Toen Lijs en Gijs onder de dekens lagen, keken hun glimmende knoopogen net over het randje naar het plafond. En daarna keken ze even naar elkaar. Hier op de speelkamer van Mevrouw Marcella is het prima, dacht Gijs. En wat zou hij er nog veel beleven...

Dieren en hun huis

nest
specht
vallend wespennest
holle boom
geschrokken wespen
bange uil
dwer
muis
ijsvogels
plons!
holletje van
de ijsvogel
meerkoet
op nest
bever-
dam
stekelbaarsje met nest

Het rode kippetje

Er leefde eens een rood kippetje helemaal alleen in een huisje.

Aan de andere kant van de heuvel was een donker hol. Daar woonde een vos samen met zijn oude, oude moeder. De lelijke vos vond het rode kippetje een lekker hapje. Maar hij wist niet hoe hij haar te pakken moest krijgen. Hij dacht er zo lang over na dat hij er broodmager van werd, maar hij kon het rode kippetje niet vangen. Ze was veel te slim voor de vos.
Iedere keer als ze naar buiten ging, deed ze de deur op slot.
En iedere keer als ze naar binnen ging, deed ze de deur weer achter zich op slot. De sleutel bewaarde ze in haar schortzak, samen met haar schaartje en een stukje suikergoed.

Tekeningen: Monica Maas

Maar eindelijk had de vos een plannetje bedacht. Op een goede morgen zei hij tegen zijn moeder: „Zorg dat er een pan kokend water op het vuur staat als ik thuiskom. Want vanavond breng ik het rode kippetje mee en dan gaan we haar lekker opeten."
Hij gooide een zak over zijn schouder en ging op weg. Toen hij bij het huis van het rode kippetje kwam, ging ze net naar buiten om hout te halen voor het vuur. De lelijke vos verstopte zich vlug en toen het rode kippetje zich bukte om hout te rapen, sloop hij het huisje binnen en ging stiekem achter de deur staan.
Het rode kippetje ging weer naar binnen, deed de deur op slot en stak de sleutel in haar zak bij het schaartje en het stukje suikergoed.
Ineens zag ze de lelijke vos met zijn zak over zijn schouder.
Oei! Wat schrok ze! Van angst liet ze haar houtjes vallen en vloog naar een balk in de zoldering. Daar zat ze, helemaal buiten adem en gluurde naar de vos beneden.
„Je kunt net zo goed naar huis gaan,"

zei het rode kippetje. „Je kunt me toch niet pakken."
„O nee?" zei de vos. „Ha, dat zullen we nog wel eens zien!"

En weet je wat hij deed? Hij ging net onder het rode kippetje staan en draaide in het rond alsof hij zijn eigen staart wilde pakken. Vlugger en vlugger draaide hij en het arme rode kippetje werd zo duizelig, dat ze de balk losliet en naar beneden viel. En die lelijke vos raapte haar op zijn gemakje op en stopte haar in zijn zak.
Hij liep de heuvel op met het duizelige rode kippetje in zijn zak.
Toen ze een beetje bij kwam, wist ze eerst niet waar ze was. Maar al gauw begon ze een plannetje te maken. Ze dacht aan het schaartje in haar schortzak en knipte een gaatje in de zak waar ze haar koppetje doorheen stak. Nu kon ze tenminste zien, waar ze was! Toen de vos even stilstond om uit te rusten, maakte ze het gat een beetje groter en sprong naar buiten. Vlakbij zag ze een grote steen liggen. Vliegensvlug raapte het rode kippetje hem op en stopte hem in de zak. Toen liep ze zo hard ze kon naar haar eigen kleine huisje. Wat was ze blij dat ze weer thuis was!

Intussen droeg de lelijke vos een steen in zijn zak en hij merkte het niet eens. Hij was wel erg moe toen hij bij zijn hol kwam, maar dat vond hij niet erg. „Wat ben ik toch slim," dacht hij. „En wat zal dat lekker smaken vanavond."
„Kookt het water al?" riep hij naar zijn moeder.
„Jazeker," zei ze. „En heb jij het rode kippetje gevangen?"
„Ja," zei de vos. „Haal het deksel maar van de pan zodra ik de zak opengemaakt heb, ik zal haar in de pan laten glijden en dan moet jij het deksel er meteen weer op doen, zodat ze er niet meer uit kan springen."
„Goed," zei zijn oude moeder en ging bij de pan staan, klaar om het deksel eraf te halen. De vos hield de zak hoog boven de pan en schudde.
Pats! Floep! Plons! De steen viel in de pan en het hete water spatte over de lelijke vos en zijn gulzige moeder. Het deed hun zo'n pijn, dat ze nooit meer achter de kippetjes aan durfden zitten.
En het rode kippetje leefde nog lang en gelukkig in haar eigen, kleine huisje.

Overgenomen uit: Het verhalenboek voor kleuters
Uitgave: Ploegsma Amsterdam

jean

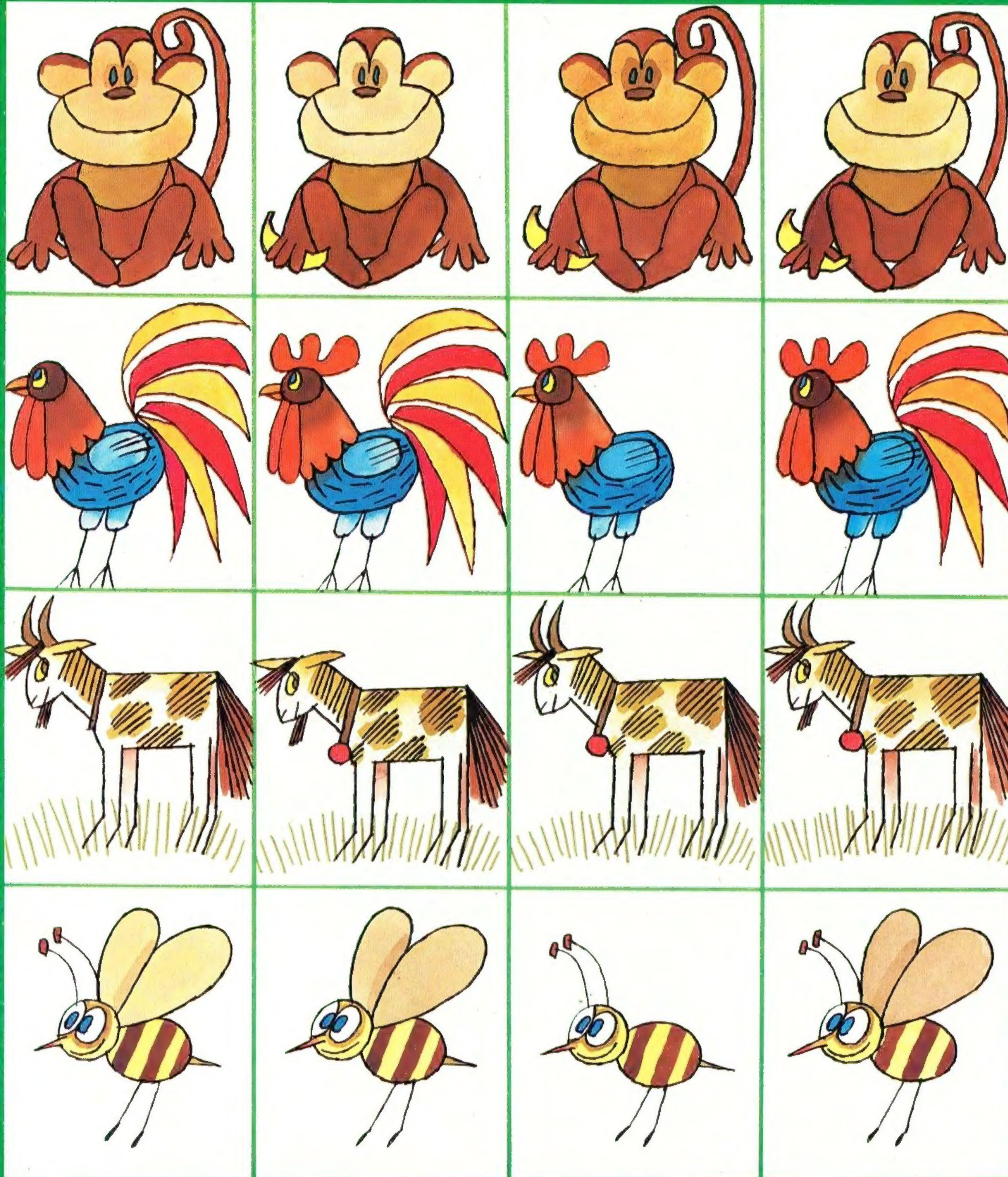
Kijken en zoeken in de dierentuin

't Is fijn om eens een dagje naar de dierentuin te gaan. Daar kun je allerlei mooie dieren bekijken. In de dierentuin hiernaast wonen olifanten, apen, giraffen, beren en nog andere dieren. Er is een uil op bezoek bij zijn vriendjes. Overdag doet hij het liefst een dutje. Je raakt nooit uitgekeken in zo'n dierentuin. Ben je al langs de dromedarissen gelopen? En heb je de rennende apen op de apenrots gezien? En de grappige beren niet te vergeten? Je bent dus overal langs geweest? Kijk dan eens naar de plaatjes die je hieronder ziet. Daarop staat steeds een stukje van een van de dieren uit de dierentuin. Van welk dier is die mooie kwastjesstaart?
En welk dier heeft er zulke prachtige veren?
Probeer ze allemaal maar op te zoeken.

Tekening: Jean Cameron

Hier klopt iets niet

De tekenaar zit aan z'n tekentafel. Vier dezelfde apen, hanen, bokken en bijen moet hij tekenen. Hij schiet al aardig op. Want in elk rijtje is er al één dier helemaal af. De drie andere dieren van ieder rijtje missen nog iets.

Net als de tekenaar verder wil tekenen, gaat de telefoon. Hoe komt zijn werk nu af? Wil jij hem helpen? Kijk dan eerst naar de aap, de haan, de bok en de bij die al klaar zijn. Dan zie je zo wat de andere dieren missen.

beste ouders

Voelen en raden

Dit spel van Ravensburger ontwikkelt het concentratievermogen van het kind. Het is een spel voor vier personen. Iedere speler krijgt een masker. De figuren van stevig karton worden in een zak gestopt en goed door elkaar geschud. Degene die aan de beurt is doet z'n masker voor en haalt een figuur uit de zak. Door te voelen moet hij raden wat het figuur voorstelt. Een spannend spel voor kinderen vanaf 3 jaar. Prijs: f 16,95. Te koop in de speelgoedzaak.

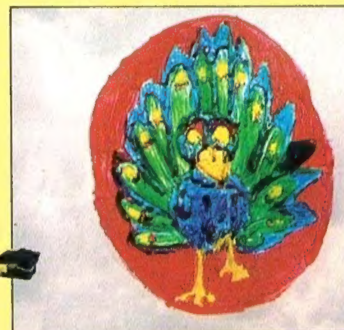
Instappen maar...

Deze locomotief is helemaal van „waardeloos materiaal" gemaakt. Zoals: kokers, knijpers, lucifersdoosjes, doppen enz. Uitstekend knutselmateriaal voor uw kleuter! De locomotief is van een grote koker gemaakt en de cabine van de machinist van lucifersdoosjes. De pijpen zijn W.C.-rollen en een plastic bekertje. En voor de afwerking zijn knijpers, doppen en gekleurd papier gebruikt. Uw kleuter weet er wel weg mee, als u voor een goede lijmsoort zorgt.

Kleurtjes op het raam

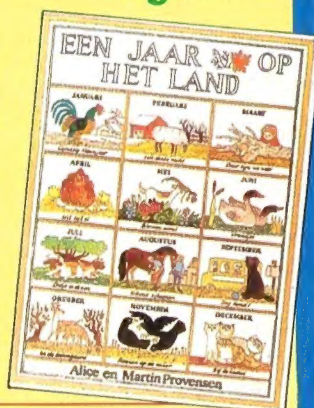
Op veel kleuterscholen mogen de kinderen op het raam schilderen. Maar thuis wordt het meestal verboden, omdat het zo'n knoeipartij wordt. Er is nu glasverf te koop, die niet druppelt. De verf is een honingachtige substantie, die met spatels op het raam gesmeerd wordt. Na ongeveer een uur is de tekening droog. Mocht na verloop van tijd het kunstwerk vervelen, dan trekt u zonder moeite de afbeelding in z'n geheel van het raam. Een doosje met zes potjes verf en zes spatels kost f 14,75.
Te koop in de speelgoedzaak.

De maanden van het jaar

„De maanden van het jaar" is voor kinderen een moeilijk begrip. Wat is nu precies een maand en wat gebeurt er in de verschillende maanden met de dieren en de natuur? In het boek „Een jaar op het land" wordt het leven op en rond de boerderij van maand tot maand beschreven. In welke maand worden de jonge dieren geboren? Waar wonen de dieren in de wintermaanden? Wanneer begint de zomer? Een boeiend boek voor kinderen vanaf 5 jaar.
Prijs: f 16,90. Uitgeverij van Reemst.

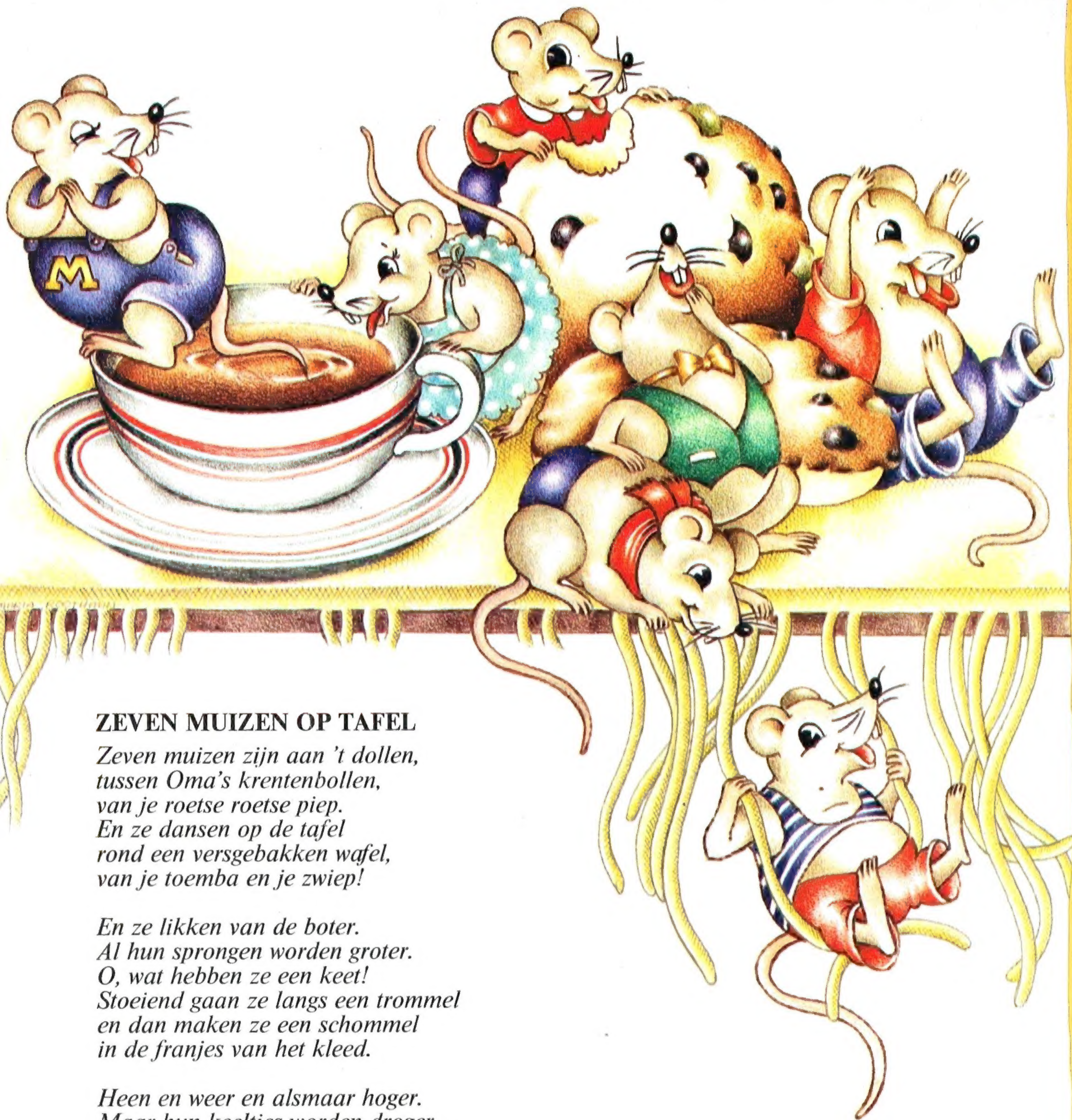

Volgende week in Kleutertje Knutsel

Bobo te paard

Leuk hoor, zo'n hobbelpaard met Bobo als ruiter! Maar het moet natuurlijk wel eerst in elkaar gezet worden. Dat gebeurt volgende week. Nog even geduld!

bobo Nr. 44 - 2 november 1979
Een uitgave van Oberon B.V., postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: ƒ 1,15 per week of ƒ 14,95 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: ƒ 1,30. België: prijs per nummer 21 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel 023-31 94 20.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., postbus 6298, 2001 HG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij. (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031 - 38 23 80. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 21 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.

ZEVEN MUIZEN OP TAFEL

Zeven muizen zijn aan 't dollen,
tussen Oma's krentenbollen,
van je roetse roetse piep.
En ze dansen op de tafel
rond een versgebakken wafel,
van je toemba en je zwiep!

En ze likken van de boter.
Al hun sprongen worden groter.
O, wat hebben ze een keet!
Stoeiend gaan ze langs een trommel
en dan maken ze een schommel
in de franjes van het kleed.

Heen en weer en alsmaar hoger.
Maar hun keeltjes worden droger. . .
Drinken! Roer de thee maar om!
Nu, dat doen ze met een vaartje,
met hun eigen muizestaartje
en dan lachen ze zich krom!

Tekst: Vera Witte
Tekening: Maria Roothaan